

ІНСТИТУТ ЛІТЕРАТУРИ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК УКРАЇНИ

БІБЛІОТЕКА
СВІТОВОЇ
ЛІТЕРАТУРИ

Константинос
Кваффіс

■

ВИБРАНЕ

Харків
«ФОЛІО»
2017

Мури

Без краплі сорому, жалю чи співчуття
мене високим муром оточили.

У бѣзрусі, зневірений, щодня
гадаю лиш, чи стане мені сили?..

Зробить чимало справ хотілося б мені.
Як сталось так, що я нічого не помітив,

ні гуркоту, ні гамору робітників?!
Незчувся — і мене відрізано від світу.

1897

Переклав Андрій Савенко

Старий

За столиком у кутку, в кав'ярні галасливій
Сидить старий, від часу посивілий,
Газету розгорнувши перед собою на самоті.

Й у німечі старечій щораз себе картає
За ті роки, які колись даремно згаяв,
Хоча будь-чим міг тішитися, що траплялось у житті.

Він постарів. Це знає розумом, це відчуває тілом.
Хоча здається — парубком вродливим
Він був ще мить тому! Якусь ще мить тому!

І згадує, як довіряв — безумець! — наставлянням
Обачності, що стримувала кожен раз бажання
Словами: «Зачекай! Ще матимеш нагоду, й не одну!»

Пригадує, як жертвував, як марнував зусилля,
Як розуму велів щораз чинить свавілля.
І от безплідних знань тягар з останніх сил

В нікуди він несе... Однак страждання марні,
Вир спогадів, думок старого в тій кав'ярні
Зморив і задрімав він, спершися на стіл.

1897

Переклав Андрій Савенко

Коні Ахілла¹

Коли ж убитим побачили Патрокла²,
Що таким юним був, повним життя та сили,
ридати почали коні Ахілла.
Противилося єство їхнє безсмертне
Діяння смерті споглядати — тіло розпростерте.
Били копитами, зажурено мотали
Гривами, сахалися, тремтіли, горювали
За юнаком, що вже серед живих не був — труп бездиханний,
Залишена душею плоть, нікчемна, безталанна;
Душа — вигнанка відтепер; лиш чорним Небуттям
Оточена, ув інший бік прямує від життя.

Зевес побачив сльози безсмертних
Коней і засмутився сам. «Як зібралися ми зіграти
Пелеєве весілля, чи міг так необачно вас віддати?
Хіба не краще вас було лишити при собі, на волі?!
Що вам робити, бідолашним, у земній юдолі
Між смертних, що завжди ставатимуть для Долі
За забавку?.. Вам, яких обходить смерть, незнаною сваволя
Залишиться мінливого часу і марними загрози.
У власні біди люди вас втягли!» Та сльози
Через утрату того, що навек буде заховане в труні,
Невтішно проливали безсмертні скакуни.

1897

Переклав Андрій Савенко

Молитва

Морська глибінь матроса проковтнула,
а матері тривога й не торкнула,

а мати Богородицю благає,
— хай синові вернутись помагає.

Високу свічку ставить, б'є поклони,
вітрів погожих просить у ікони,

а та сумна, поважна — їй відомо,
що син уже не вернеться додому.

1898

Переклав Григорій Кочур